

det vilde have været muligt at yde Garantier for saa kolossale Summer som dem, der her er Tale om.

Spørgsmaalet bliver da efter min Mening dette, om Regeringen ved den Ordning, den har truffet i den foreløbige Lov af 21. Juli d. A., har fastsat saadanne Bestemmelser, som kan siges at være forsvarlige. I den Lov, som her er forelagt til uændret Vedtagelse, bestemmes det, at Revisionsbanken træder i Likvidation, og at Handelsministeren udnævner en Likvidationskomité paa 5 Medlemmer, der vælger en Likvidator. Endvidere bestemmes det, at saa længe Likvidationen vedvarer, kan Bankens Bo ikke undergives Konkursbehandling, og Bankens Midler kan ikke gøres til Genstand for Arrest, Eksekution eller anden Retsforfølgelse, samt at Ministeren fastsætter nærmere Regler for Likvidationens Foretagelse. Dette er de Bestemmelser, som er indeholdt i selve Loven.

Senere har Ministeren udstedt en Bekendtgørelse med Regler for Likvidationen. Det bestemmes i denne, at Likvidationskomiteen er ansvarlig med andre Bankers Bestyrelse, at Beslutninger vedrørende Forøgelse af bestaaende Tilgodehavender og Eftergivelse af Gæld samt om Indgaaelse af nye Gældsforpligtelser skal være tiltraadt enstemmigt af Likvidationskomiteens tilstedeværende Medlemmer, at Likvidationskomiteen til enhver Tid kan afskedige Likvidator, at Likvidator har samme Ansvar, som efter Lovgivningen paahviler en Bankdirektør, at Komiteen skal afgive Raabalance til Bankinspektøren for hver Maaned o. s. v.

Endelig har Ministeren udnævnt de 5 Medlemmer, som skal danne Likvidationskomiteen. Denne kom til at bestaa af Departementschef Dalhoff, som vel maa kaldes Statens Repræsentant i Likvidationskomiteen, og jeg synes, at efter Departementschefens tidligere Virksomhed og hans Interesse for det offentlige Liv her i Landet kan man kun sige, at Ministeren har gjort et heldigt Valg her. Endvidere har Ministeren valgt Nationalbankdirektør Green, og det kan vel siges, at der er faa, som har bedre Betingelser for at kunne overskue alle Diskontobankens Forhold end netop han, baade grundet paa den Stilling, han nu er i, som Direktør i Nationalbanken, og paa hans tidligere Stilling som Bankinspektør. Endvidere har Ministeren valgt Højesteretssagfører Steglich-Petersen, en Mand, hvis juridiske Kvalifikationer jeg ikke har set bestridt fra nogen Side, og Direktør Helweg fra Aktieselskabet „Titan“;

Ministeren fremhævede selv i sin Forelæggelsestale, at han har valgt denne sidste som Repræsentant for Erhvervslivet; jeg ser heller ikke, at der kan rejses nogen Indvending mod denne Udnævnelse, tværtimod. Som det femte Medlem af Likvidationskomiteen har Ministeren valgt Direktør Thrane, der er valgt, kan man sige, som Repræsentant for baade Aktionærerne og Indskyderne, idet han hører til Indskyderne. Denne Mand fik paa Generalforsamlingen det højeste Stemmetal. Jeg synes derefter, at Ministeren har taget tilbørligt Hensyn ved Valget af Likvidationskomiteens Medlemmer.

Hvad Bestemmelserne i den foreløbige Lov i øvrigt angaar — de Bestemmelser, jeg før resumerede —, synes jeg, at de er saa klare og naturlige, at de i og for sig ikke behøver noget Forsvar. De er sikkert i Overensstemmelse med, hvad der kan kræves rent bankteknisk og likvidationsmæssigt i denne Sag.

Spørgsmaalet er da, hvorledes denne Komité indtil dette Øjeblik har løst sin Opgave. Det forekommer mig, at i de Maaned, den har arbejdet, har den udfoldet en Virksomhed, som anerkendes fra alle Sider. Der er blevet Ro om Diskontobanken, og Afviklingen skrider roligt fremad, og jeg synes, det hele foreløbig former sig til Held og Gavn baade for Indskyderne og for Samfundet. Man har opnaaet en meget fordelagtig Ordning med Nationalbanken, hvorefter alle smaa Sparere — saadanne, hvis Indskud var paa 200 Kr. eller derunder — kan faa deres Penge udbetalt. Jeg finder, det er en Ordning, som fortjener Paaskønnelse, og det forekommer mig ogsaa efter de Oplysninger, man er i Stand til at erhverve om Komiteens Arbejde, at den søger paa alle Maader at afvikle Bankens Forbindelser paa en saadan Maade, at der ikke kan indvendes noget derimod. Det er jo naturligt, at man søger at faa Skyldnerne til at betale saa hurtigt som muligt, men der er dog ikke overfor mig i nogen som helst Henseende paavist, at der kan rettes Bredjelser mod Komiteen for at fare haardt frem. Tværtimod søger man saa lempe- ligt som muligt — hvad jeg ogsaa synes er Komiteens Opgave — at inddrive de udestaaende Fordringer. Det forekommer mig ogsaa, at alle de Afhændelser, Banken allerede har foretaget af adskillige af sine Aktiver, er foretaget under Omstændigheder, som tyder paa, at Komiteen virkelig søger at udvinde det mest mulige for Indskyderne. Den har jo allerede